Dom z ruží

MARTINA DACKOVÁ

Dom z ruží

MARTINA DACKOVÁ

Martina Dacková

DOM Z RUŽÍ

1. vydanie, 1. dotlač
Copyright © Martina Dacková

Vydalo vydavateľstvo inspira publishing s. r. o. v roku 2021
Grafický návrh a spracovanie obálky: Lukáš Maxim
Jazyková korektúra: inspira publishing s. r. o.
Sadzba a zalomenie knihy: inspira publishing s. r. o.

ISBN: 978-80-99949-05-9

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

www.inspirapublishing.eu

2016

INSPIRA

PUBLISHING

Venované všetkým, ktorým som sa aspoň trochu zakorenila v srdci.
Lebo bez pocitu, že sme milovaní, nám nevychádza slnko.

1

Stará pani sedela na kraji postele a uprene sa pozerala do veľkého zrkadla na stene. *Kto je tá žena v zrkadle?* Ona predsa vždy bola krásna, vraveli to všetci v okolí, a teraz sa vôbec nespoznávala. Rukou pohladila svoje už sivé polodlhé vlasy. Odjakživa ich mala husté, lesklé a počas dňa si ich mnohokrát prečesávala kefou. Tentokrát však siahla po hrebeni s riedkymi zubmi, aby si pri česaní vytrhala čo najmenej vlasov. Spravila si drdol, ako to robievala dlhé roky, a s námahou sa postavila pred zrkadlo. Na svoj vek nemala zlú postavu; vďačila za ňu rokom tvrdej sebadisciplíny v stravovaní. Jedávala ako vtáčik, sladkosť si dovolila sotva dvakrát za týždeň. S postavou tejto osemdesiatpäťročnej ženy bola nadmieru spokojná. Podišla o krok bližšie k zrkadlu. *Riedke vlasy schová v drdole, postavu jej závidia i mladé ženy, no tá tvár...* Vek nezastaví. Vrásky okolo očí boli najvýraznejšie, prešla si po nich prstami. Krk už dávno dával svetu vedieť o jej veku, preto naň radšej ani nepozrela. Siahla po maskare a jemne si primaľovala mihalnice. Ešte jemný broskyňový rúž na pery – a hotovo. *Takto to robí po celý život, a bude to tak robiť stále. Čo na tom, že už je stará, maľovať sa nikdy neprestane. Prísť do určitého veku neznamená opustiť sa, nedbať na to, ako človek vyzerá. Ona vždy vyzerala ako dáma, a dámou navždy ostane.* Ľudia z dediny ju poznajú ako peknú a príjemnú pani, a na tom si zakladala. Presne tak to musí zostať i naďalej. Obliekla si žltú polokošeľu a k nej úzke čierne nohavice. Ruku jej zdobili obrúčka a snubný prsteň, nič viac. Žiadne iné šperky nenosila; hovorila si, že v jednoduchosti je krása. Potrpela si na eleganciu. V mysli často opovrhovala mladšími ženami z dediny, ktoré si nedbalo obliekali nevkusné široké „babkovské“ nohavice alebo nosili na hlave

uviazané šatky. *Aj keby mala zamrznúť, ona si také čosi na seba nikdy nedá!* Osemdesiatpäť – to číslo sa jej zdalo hrozivé. *Aká je priemerná dĺžka života u žien?* Ten vek už dovŕšila, nechcela ani len pomyslieť na to, čo ju v krátkej budúcnosti čaká. To neodvratné u každého – smrť. A s ňou aj zodpovedanie sa za svoje hriechy. Dobre vedela, že príde moment, keď sa jej duša vymaní z tela a ocitne sa tvárou v tvár ľuďom, ktorým kedysi ublížila. Až ju striaslo pri tej myšlienke. Minulosti človek neujde. Rýchlym pohybom odostrela ťažké závesy, aby do spálne vpustila ranné svetlo. Otvorila okná dokorán; čerstvý vzduch razom vyženie všetky ponuré myšlienky. Veru, ešte sa nechystá umrieť. Odignorovala pálivú bolesť v bedrovom kĺbe a zamierila do kuchyne, aby si k raňajkám uvarila čierny čaj.

2

Ema sa práve naťahovala v posteli. Bolo už deväť hodín, a stále sa jej nechcelo vyliezť von z postele. Rána boli pre ňu najhoršie. Po celý deň až do noci mala energie za dvoch, no ráno jej vždy dlho trvalo, kým sa ako-tak prebrala. Pozrela na mobil, aby skontrolovala čas. *Už by naozaj mala vstať.* Lenivo sa posadila a rozhliadla sa dookola. Do nového podnájmu prišla večer, za tmy, preto svoje veci nechala v taškách, ktoré boli len tak pohodené v malej chodbičke pri vchodových dverách. Vytiahla si jedine pyžamu, rozostlala gauč a povedala si, že po dlhšej dobe si dopraje poriadny spánok. Skrátka, bude spať, dokedy sa jej bude chcieť.

Po neskorom večernom príchode bola úplne vyšťavená. Spravila veľký krok – po prvý raz v živote stála na vlastných nohách. Dlhý čas sa k tomu nevedela odhodlať, cítila sa neistá a nad všetkým zbytočne veľa premýšľala. Poobzerala si pomerne priestrannú izbu s rozťahovacím gaučom, stolíkom, spratnou skriňou a komodou, na ktorej bol položený televízor. Pri dverách do chodbičky stála menšia kuchynská linka s chladničkou, maličký okrúhly jedálenský stolík a dve stoličky. V úzkej chodbičke, pri kope s jej vecami, boli ešte ďalšie dvere, tie viedli do skromnej kúpeľne.

Nikdy predtým nebývala v jednoizbovom byte, ale iste jej to bude postačovať. Bude tam žiť sama, tak načo utrácať peniaze za viac štvorcových metrov. V ponuke našla inzerát na prenájom podkrovného bytu v rodinnom dome. Ema bola veľká romantička, a tak predstava bývania v podkrovnom priestore pod šikmým stropom v nej ihneď vyvolala nemalé nadšenie. *Čo na tom, že dom leží až šesťdesiat kilometrov od Bratislavy?* Veď na to, čo sa chystá v najbližších mesiacoch ro-

biť, predsa potrebuje pokoj. A ten si v nejakom bratislavskom paneláku nedokázala ani len predstaviť. Hneď ako ten inzerát v novinách zbadala, okamžite naň zareagovala. Zdvihla jej to postaršia pani s milým hlasom, čo Emu iba utvrdilo v tom, že ide o znamenie z nebies, aby začala odznova. Potom si rýchlo pobalila všetky svoje veci, na lístok napísala iba prosté *Prepáč* a utiekla preč. Adrenalín jej okamžite stúpol; konečne sa rozhodla, že nebude na nikom závislá. *Všetkým tak dokáže, že nie je nejaká hlúpa ženská, ktorá len počúva rady druhých, čo má a čo nemá robiť. Bude sama sebe paňou.*

Znovu uprela zrak na telefón. Na displeji svietilo šestnásť zmeškaných hovorov – od mamy. *Až šestnásť? No teda, mama urobila rekord.* Nemienila ju ale dlhšie trápiť, preto hneď vytočila jej číslo. Raz to aj tak musí prísť, tak nech má tú spŕšku maminých výčitiek čím skôr za sebou.

„No konečne! Že sa ozveš!" vychrlila na ňu po tom, ako to druhýkrát zazvonilo.

„Ahoj, mami," Ema bola odhodlaná nenechať sa vykoľajiť. *Nech si jej mama hovorí, čo chce.* Napĺňal ju pocit voľnosti ako ešte nikdy.

„Ema, kde si?"

„Bude to znieť neuveriteľne, ale vo svojom novom byte," vstala z postele a zašla do kúpeľne umyť si zuby.

„V akom novom byte? Volal mi Tomáš a všetko mi povedal. To snáď nemyslíš vážne?! Po toľkých rokoch! Čo ti to napadlo?"

Ema si vedela celkom presne predstaviť, ako sa jej mama nervózne prechádza po byte s rukou v bok. „Mami, vôbec ma nepočúvaš. Veď som sa ti to už niekoľko týždňov snažila vysvetliť," mrmlala s kefkou v ústach.

„Vysvetliť čo? Po desiatich rokoch od Tomáša len tak odídeš? Chudák, vieš, aký bol zronený, keď mi volal?"

„Po prvé, boli sme spolu osem rokov. Po druhé... teba

nezaujíma, ako sa cítim ja?“ Ema pretočila očami. *To je celá mama.* A Tomáš je zas majster v získavaní si ľudí. Neskôr si ho aj doberala za to, aká vie byť vtierka. Zakaždým sa, samozrejme, urazil, no ľuďom sa vtieral do priazne naďalej.

„Tak teda, ako sa cítiš ty?“ spýtala sa cez zuby.

„Skvele. Báječne,“ odpovedala jej natešene.

„Máš krízu, lebo onedlho už budeš mať tridsať rokov?“ snažila sa rozlúsknuť dcérine pohnútky.

„S naším rozchodom síce súvisí aj môj vek, no nie je to jediný dôvod, prečo som odišla. Tomášovi som už dlhšie hovorila, že je medzi nami koniec, ale niekedy mám pocit, že ma absolútne nikto nepočúva…“

„A kde si si našla podnájom?“ mama jej skočila do reči.

„Vidíš, ani teraz si určite nevnímala, čo som vravela.“

„Ema, tak kde si?“

„V Sekuliach,“ odvetila prosto.

Na druhej strane zostalo ticho – Zuzana Petríková zjavne premýšľala, kde to asi tak je. Jej život sa odohrával iba na území Bratislavy a potom raz do roka v nejakom letovisku v Španielsku. Iný svet pre ňu v podstate neexistoval.

Ema si vzdychla nad maminým mlčaním a dodala: „Je to malá dedinka, šesťdesiat kilometrov od Bratislavy.“

„Čo ti to napadlo ísť až tam?! Nestačilo presťahovať sa do inej časti Bratislavy?“

„Chcelo to úplnú zmenu, mami.“

„To ti bolo až tak zle?“

„Skús ma aspoň raz pochopiť. Alebo aspoň jediný raz ma v niečom podporiť…“

„Ema, nemyslím, že si vo veku, kedy môžeš lietať v oblakoch. Mala by si stáť oboma nohami pevne na zemi.“

„Veď o to sa teraz snažím. Chcem konečne začať žiť život podľa seba.“

Ema vzápätí zvrtla reč na inú tému, aj keď mama musela za každou druhou vetou spomenúť chudáka Tomáša. Liezlo jej to na nervy, preto hovor veľmi rýchlo ukončila. *Chudák Tomáš?* Nechápala, ako sa jej mama dokáže večne zastávať len druhých. Niekedy mala dojem, že Tomáša má radšej než ju. Jej matka, Zuzana Petríková, si žila vo svojej bubline. Neznášala problémy, mala rada bezchybný život, o ktorom by mohla dookola debatovať so svojimi priateľkami pri kávičke v nákupnom centre. Objavil sa menší problém – ignorovala ho. Rovnako ako tento. Ema si v duchu premietala, ako sa jej za posledný rok viackrát zdôverila, no mama nad tým zakaždým kývla rukou. Mnoho ráz jej opakovala, že to medzi ňou a Tomášom už dlhší čas nie je také, aké by malo byť. Láska akosi vyprchala a cítila sa skôr ako jeho spolubývajúca než priateľka. A ešte tu bola pre ňu tá najdôležitejšia vec. V poslednej dobe sa snažila s Tomášom hovoriť aj o dieťati. O necelý mesiac bude oslavovať tridsať rokov – nielen podľa nej najvyšší čas začať to riešiť; nehovoriac, ak žijete s partnerom v spoločnej domácnosti už osem rokov. Lenže Tomáš mal na všetko čas. Bol ochotný pristúpiť na sobáš, no o dieťati nechcel ani počuť. A Ema zase nechcela ani počuť o sobáši. V jeden večer, počas sledovania televízie, jej s ovládačom v ruke sucho navrhol, že sa teda o rok zoberú – aby bola spokojná. *A toto mala byť akože žiadosť o ruku?* Nikdy nepatril k romantikom, ale týmto svojím prejavom ju už úplne presvedčil, že to nemá význam. Každý z nich hľadal čosi iné. Dokonca od neho za celé mesiace nepočula ani tie slová, ktoré sa žiadnej žene nezunujú – ako veľmi ju ľúbi. *Tak načo by s ním mala zostávať?* Len by naťahovali niečo, čo by zanedlho i tak zaniklo. Dokázala si živo predstaviť, ako jej mama bude svojim kamarátkam rozprávať, že jej dcéra opustila skvelého, úspešného mladého právnika v bezchybnom obleku, s moderným bytom... Ale kedy konečne pochopí, že jej dcére ide o viac, a nie o túto navonok peknú

pozlátku, že prácu v tej veľkej firme plnej snobov a intríg z duše nenávidela?

Teraz nad tým všetkým už iba pokrčí plecami. Môže jej to byť predsa jedno. Vlna šoku u všetkých známych naokolo postupne prejde a ona sa zatiaľ zabýva v tejto dedinke. Po hektických, uponáhľaných dňoch, ktoré doposiaľ obvykle prežívala, začne žiť naozaj. Bola rozhodnutá dobehnúť všetko, čo za tie uplynulé roky zameškala.

Obliekla si trojštvrťové rifľové nohavice a jednoduché biele tričko. Už žiadne saká, blúzky a nepohodlné lodičky na vysokých opätkoch. Z tašky vybrala ružové žabky, ktoré si kúpila ešte pred rokmi, ale vyzerali ako nové. Nemala ich totiž kde nosiť. A v tú chvíľu jej nového života si vzala do hlavy, že toto leto ich zničí. Prečesala si svoje tmavé, ledva po plecia dlhé vlasy a máličko sa primaľovala. Potom sa pustila do vybaľovania vecí. Bola spokojná. Jej prvý byt, v ktorom bude sama sebe paňou, vyzeral vcelku príjemne.

Na dvore začula ruch. Je načase spoznať starú pani, ku ktorej sa nasťahovala.

3

Ema vyšla pred vchodové dvere, od ktorých hneď viedli schody na bočnej strane domu. Sotva stúpila na prvý schod, došlo jej, prečo ju pani domáca navigovala do ružového domu. Domnievala sa, že mala na mysli farbu domu, keď jej to po telefóne vysvetľovala. Ale keďže dorazila až potme, pochopila to až teraz. Omámila ju nádherná vôňa – tak ako zakaždým v nejakom kvetinárstve. Kam len pozrela, všade rástli ruže. Pozdĺž zábradlia kvitli v jasnoružovej farbe a na priestrannom dvore azda v každom možnom odtieni ružovej a červenej. Hneď ako zišla dolu, uvidela, že z prednej strany domu, kde mala stará pani vchod do svojho príbytku na prízemí, sa ťahal do neskutočnej výšky hustý ružový ker. Dvor bol krásny, priam dokonalý. Bolo zrejmé, kde pani domáca trávi väčšinu voľného času.

Za okamih zbadala ženskú postavu, ako sa ladne pohybuje s krhlou v ruke a láskavo sa prihovára kvetom. Šepkala im, akoby jej mali rozumieť. Pre Emu to bol zvláštny obraz. Doteraz nevidela nikoho, kto by sa o kvety staral s takou láskou.

Stará pani sa otočila, aby si znova zašla po vodu, keď vtom zazrela Emu. „Dobré ráno," pozdravila ju priateľským hlasom a milo sa usmiala.

„Dobré ráno," opätovala jej úsmev Ema a rozhliadla sa okolo seba, „je tu neskutočne krásne."

„Ďakujem. To rada počujem," povedala zdvorilo a položila krhlu pod kohútik s vodou. „Pokojne si sadnite k stolu. V prvé ráno by sme si mohli dať kávu spoločne, čo poviete?"

„Bude mi potešením."

Stará pani odišla do domu. Ema si sadla za okrúhly plastový stôl s plastovými stoličkami uprostred dvora. Stôl bol prikrytý gumeným obrusom s kvetinovou potlačou, s motívom ruží.

Ema sa pousmiala. *Samé ruže. Asi je to jej vášeň.* Avšak cítila sa tam veľmi dobre. Majiteľka domu sa po chvíľke zjavila s podnosom a dvoma šálkami kávy, porcelánovou cukorničkou a rovnako vyzerajúcou nádobkou na mlieko. Ema dosiaľ nič podobné nevidela, musela to byť naozaj starodávna súprava.

„Tak teda vitajte v Sekuliach," začala stará pani, sadajúc si za stôl, „včera večer ste prišli tak narýchlo a ani sme sa nestihli zoznámiť. Som Mária Klímová."

„Teší ma. Ja som Ema Petríková," prijala ruku pani domácej. Jemne si potriasli pravicami a obe sa zasmiali.

„Slečna, ste prvá Ema, ktorú poznám osobne."

„Prosím, len Ema." Cítila sa staro, keď jej niekto vykal. Pre zachovanie pocitu mladosti potrebovala, aby jej ľudia tykali.

„Dobre, tak Ema. Mne všetci hovoria pani Mária. Priezviskom ma nevolá nikto," naliala si do kávy mlieko a zľahka ju zamiešala lyžičkou. Všetky jej pohyby boli jemné, distingvované. Vystretá ako sviečka sa pritisla o operadlo stoličky a elegantne si prekrížila nohy. „Tiež si moja prvá podnájomníčka, ktorá sa nasťahovala v ten istý deň, ako zavolala na inzerát. A ešte k tomu neskoro večer."

„Hľadala som podnájom už dlhšie a váš inzerát mi hneď padol do oka. Potrebovala som sa odsťahovať čo najrýchlejšie..."

„Nepoznám ťa a ani nepočuť prízvuk nášho nárečia, takže asi nebudeš odtiaľto... Odkiaľ si, Ema?"

„Z Bratislavy. Žila som tam celý život a chcelo to už zmenu."

„A to chceš dochádzať až do Bratislavy? Je to dosť ďaleko."

Ema si vzdychla, chystala sa to prvý raz povedať nahlas. „Po jedenástich rokoch som dala vo firme, kde som pracovala, výpoveď," vyslovené to vyznelo perfektne, oslobodzujúco. Veď ak ste niekde roky pracovali od rána do večera šesť dní v týždni, a zároveň ste tú prácu neznášali, pretože ste v nej čelili neustálym bojom a súpereniu o to, kto je lepší pracant,

následnú slobodu musíte pocítiť v každej bunke vášho tela. „Svoje najlepšie roky som venovala práci, ktorá mi prinášala stres a vyčerpanie. S každým dňom som si čoraz viac uvedomovala, že z toho života vlastne nič nemám. Môj súkromný život znamenal asi toľko, že som nedeľu trávila na nákupoch v obchodných centrách. Takže si to žiadalo radikálnu zmenu."

„Aha," pani Mária na ňu prekvapene pozerala.

„Nebojte sa, peniaze za prvé tri mesiace podnájmu som vám už poslala na účet, predtým než som sem prišla."

„O peniaze sa nebojím, vždy som mala dobrý odhad na ľudí. A máš nejaký plán, čo ďalej?"

„Skúsim robiť niečo, po čom oddávna túžim. Peňazí mám našetrených dosť, takže si môžem pár mesiacov oddýchnuť od pracovného kolobehu a po rokoch si konečne užiť leto," nadchýnala sa a zhlboka do seba vdýchla sladkú vôňu kvetín.

„Len si ho uži, veď si mladá," zhovievavo sa usmievala Mária. „Ja si ho užívam po svojom, čo mi môj vek ešte dovolí," s pyšným výrazom v tvári ukázala rukou na svoju záhradu.

„Bývate tu na prízemí sama?" spýtala sa Ema.

„Dlhé roky som vdova a môj syn sa odsťahoval preč, hneď ako dovŕšil dvadsať rokov. S vnukom sme si bližší než s ním."

„Celé tie roky tu žijete úplne sama?" Samota bola pre Emu najväčším strašiakom. Práve pocit, že zostane sama, ju tak dlho držal pri Tomášovi. *Lepší vrabec v hrsti ako holub na streche.* Ale dokedy sa dá žiť život, v ktorom sa len tvárite, že je všetko tak, ako má byť?

„Úplne nie, mám tu predsa vás, nájomníkov," zasmiala sa.

„O mne ani nebudete vedieť."

„Mne spoločnosť neprekáža. Pokojne sa pohybuj po dvore, koľko len chceš. A hocikedy môžeš za mnou zájsť na kus reči."

Ema sršala nadšením. *Lepšie si snáď ani nemohla vybrať.* „Vyjsť si len tak na dvor – to bude pre mňa novinka."

„Ako to?“

„Doteraz som bývala len na dvoch miestach. S rodičmi v bytovke a potom s bývalým priateľom tiež v bytovke. Takže poznám iba panelákovú džungľu s maličkými balkónmi.“

„To by bolo pre mňa horšie než smrť. Neviem si to vôbec predstaviť,“ zašomrala Mária. „Žijem tu v dedine po celý svoj život a nevymenila by som to za nič na svete.“

Ema sa s úžasom dívala na pani Máriu. Večer cestou sem premýšľala, že ju tu iste bude čakať typická dedinská babka v deravých teplákoch a našedlom tričku so sliepkami v pätách, ktorá sa bude do všetkého pliesť. Lenže teraz pri nej sedela elegantná stará dáma, z ktorej mala naozaj príjemný pocit. Od pani Márie určite nehrozí, že by ju špehovala na každom kroku. Počas dlhého rozhovoru, ktorý ďalej viedli už pri studenej káve, sa medzi nimi vytvorili vzájomné sympatie.

Ema potom vybehla späť do svojho malého bytu. Prekutrala kuchynskú linku a napísala si dlhý zoznam vecí, ktoré potrebuje nakúpiť. Po predošlých nájomníkoch tam zostalo iba niekoľko korenín a pol vrecka ryže. Objavila aj ovocný čaj, ktorý hodila rovno do koša, keďže jeho dátum spotreby už dávno uplynul, a akýsi ovocný kompót. Malá chladnička síce vrčala naplno, no až tak chladno v nej nebolo. Mrazák nemala, ale to jej vôbec neprekážalo. Tešila sa, že všetko tam je len a len pre ňu. Pekne si tam bude nažívať sama.

Pozrela na mobil. Kým bola vonku s pani Máriou, prišla jej nová správa. Bola od Tomáša: *Dúfam, že je to len chvíľkové poblúznenie.* Nič viac, iba tieto pichľavé slová. Tomáš to zase podľa nej urobil zle. Toto si vonkoncom nepriala prečítať. Iba výčitka, žiadne z tých slov – ako mu veľmi chýba, nech sa vráti, že ju ľúbi a spoločne nájdu riešenie, aby boli obaja šťastní. Týmto ju uistil, že urobila dobre. Nič mu na to neodpísala. Určite si myslí, že to sama nezvládne, že je slabá, potrebuje byť

na niekoho odkázaná a po niekoľkých dňoch sa k nemu vráti. *Tak nech si to myslí aj naďalej* – bolo jej to fuk.

Na internete si prezerala recepty. Varila zriedka; veď ani nemala kedy, celé dni trávila v práci. V Tomášovom byte mali veľkú dvojkrídlovú chladničku, ale stále bola poloprázdna; boli tam nejaké jogurty, zelenina a zopár fliaš alkoholu. V nedele sa aj ponúkala, že skúsi niečo uvariť, no Tomáš ju večne ťahal do reštaurácií na obedy s jeho priateľmi. A pritom by ju to tak bavilo! Ďalšia vec, ktorú nemohla robiť. Takže začať variť a piecť bolo jedným z predsavzatí v jej novom živote.

Pre svoj prvý kuchársky počin si vybrala lazane. Hoci ich milovala, nejedávala ich príliš často. Jej super štíhla mama na ňu zakaždým zazerala, keď si objednala toto nesmierne kalorické jedlo, a tak si ich nikdy poriadne nevychutnala. Podľa receptu to vyzeralo na jednoduchú prípravu, tak to hádam zvládne aj ona. *Musí začať krok za krokom.*

Nasadla do malej červenej Toyoty a vyrazila na nákup. Pani Mária jej síce spomínala, aké obchody sú priamo v dedine a kde presne ich nájde, ale nepočúvala ju pozorne. Veď žila v Bratislave, takže nejaký malý obchodík s potravinami v Sekuliach nájde ľahko. Dedinu tvorilo niekoľko pretínajúcich sa ulíc, pričom všetky viedli k hlavnej ceste smerujúcej ku kostolu v centre dediny. A ako jej hovorila pani Mária – tam nájde všetko. Neďaleko kostola boli potraviny, novinový stánok, pošta, hasičská zbrojnica, obecný úrad, dva obchodíky so zmiešaným tovarom a obďaleč pri ceste sa črtala veľká budova školy.

„Čo viac mi treba?“ opýtala sa samej seba, keď vystupovala z auta na maličkom parkovisku pred potravinami. Ľudí chodilo po uliciach málo, len kde-tu pobehovali deti. Asi za to mohlo horúce júlové slnko. Ema sa tešila, život tu sa zdal byť v akomsi pokojnom tempe. A práve to potrebovala.